

Sygn. akt VI U 8/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania Ł. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...)znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o zasiłek chorobowy

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 8/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...), znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił Ł. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 4 września 2017 roku do 15 października 2017 roku. W uzasadnieniu decyzji ZUS podał, że ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresie od dnia 4 marca 2017 roku do dnia 28 sierpnia 2017 roku (przez 178 dni), po przerwie nieprzekraczającej 60 dni ponownie stał się niezdolny do pracy od 31 sierpnia 2017 roku. Jednak z opinii lekarskiej wydanej przez lekarza orzecznika ZUS wynika, że ubezpieczony był niezdolny do pracy już od 29 sierpnia 2017 roku, wobec czego okresy zasiłkowe do 28 sierpnia 2017 roku i od 31 sierpnia 2017 roku bieżą w ciągu czasowym lub są schorzeniami współistniejącymi, zachorowanie od 31 sierpnia 2017 roku podlega więc zaliczeniu na ten sam okres zasiłkowy, który upłynął dnia 3 września 2017 roku.

(decyzja z dnia 25.10.2017r. – akta organu rentowego)

Od powyższej decyzji Ł. W. wniósł odwołanie. Odwołujący się podał, że jego niezdolność do pracy trwająca do dnia 28 sierpnia 2017 roku była związana z operacją chirurgiczną urazu mechanicznego ręki, zaś od 31 sierpnia 2017 roku był niezdolny do pracy z powodu schorzenia laryngologicznego, które nie miało nic wspólnego z urazem ręki. Ponadto między okresami jego niezdolności do pracy wystąpiła trzydniowa przerwa.

(odwołanie – k. 1)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 6 - 6 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się Ł. W. był niezdolny do pracy w okresie od dnia 4 marca 2017 roku do dnia 28 sierpnia 2017 roku ze względu na chorobę o symbolu S61 - otwarta rana nadgarstka i ręki. Z kolei w okresie od 31 sierpnia 2017 roku do 31 października 2017 roku miał on wystawione zwolnienie lekarskie ze względu na chorobę o symbolu J01 - ostre zapalenie zatok.

Odwołujący zgłosił się do lekarza dnia 31 sierpnia 2017 roku z objawami ostrego zapalenia zatok szczękowych. W dniu wizyty stan zdrowia wnioskodawcy wskazywał że choroba była zaawansowana od co najmniej trzech dni przed wizytą u lekarza i w tym czasie był on niezdolny do pracy.

(dowód: zestawienie zaświadczeń – akta organu rentowego, zaświadczenie lekarskie z dnia 18.08.2017r. – k. 13, zeznania odwołującego się Ł. W. – protokół rozprawy z dnia 20.02.2018r. od 00:01:21 do 00:05:39, zeznania świadka J. N. – protokół rozprawy z dnia 29.11.2018r. od 00:03:32 do 00:13:00, opinia biegłego z zakresu otolaryngologii – k. 21 - 22, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu otolaryngologii – k. 36)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, których wiarygodność nie została przez strony skutecznie zakwestionowana.

Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołującego się Ł. W. jedynie w zakresie, w jakim zeznał on, że pierwsze objawy zapalenia zatok pojawiły się u niego dopiero 30 sierpnia 2017 roku. Sąd w tym zakresie uznał bowiem za wiarygodne zeznania świadka J. N., który był lekarzem leczącym wówczas odwołującego się. Świadek ten zeznał, że odwołujący się zgłaszając się do niego dnia 31 sierpnia 2017 roku miał taki zaawansowany stan zapalenia zatok, że już wcześniej musiał być chory i niezdolny do pracy co najmniej od 3 dni. Sąd miał na uwadze, że świadek J. N. jest lekarzem i potrafi zdiagnozować stan pacjenta, wobec czego wiarygodne są jego zeznania, z których wynika, że odwołujący się już od dnia 29 sierpnia 2017 roku chorował na zapalenie zatok. Ponadto twierdzenie o niezdolności odwołującego się do pracy już od dnia 29 sierpnia 2017 roku znajduje pośrednie potwierdzenie w ustaleniach zawartych we wnioskach do opinii uzupełniającej biegłego (k. 36 akt sprawy), który wskazał, że odwołujący się nie wrócił do pracy w dniach 29-30 sierpnia 2017 roku, biorąc na te dni urlop na żądanie. W pozostałym zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania odwołującego się, zaś zeznania świadka J. N. zostały uznane za wiarygodne w całości.

Sąd oparł się na wnioskach zawartych w opinii głównej i opinii uzupełniającej biegłego z zakresu otolaryngologii. Sąd miał na uwadze, że biegły w swej opinii wskazał, że zapalenie zatok u odwołującego się trwało już od 29 sierpnia 2017 roku, nie był jednak w stanie stwierdzić, czy już od tego dnia powodowało ono niezdolność do pracy odwołującego się. Wcześniejsze powstanie choroby u odwołującego się, czyli przed dniem 31 sierpnia 2017 roku, znalazło potwierdzenie w zeznaniach świadka J. N., który potwierdził, że odwołujący się zanim zgłosił się do lekarza był już od 3 dni chory. Jednocześnie świadek był w stanie określić, że już od dnia 29 sierpnia 2017 roku choroba ta powodowała niezdolność odwołującego się do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie Ł. W. od decyzji ZUS odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego ze względu na wyczerpanie okresu zasiłkowego z dniem 3 września 2017 roku.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368, ze zm., dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem

zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującego się wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w swym ust. 2 wskazuje on, że do owego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie wynika, że odwołujący się Ł. W. miał wystawione zwolnienie lekarskie na dwa okresy niezdolności do pracy: od dnia 4 marca 2017 roku do dnia 28 sierpnia 2017 roku oraz od dnia 31 sierpnia 2017 roku do dnia 31 października 2017 roku.

Przerwa pomiędzy wskazanymi wyżej okresami wynosi 3 dni.

Organ rentowy argumentował, że w rzeczywistości odwołujący był niezdolny do pracy już od dnia 29 sierpnia 2017 roku, co powodowałoby brak jakiegokolwiek przerwy w okresach niezdolności do pracy odwołującego się.

W toku postępowania Sąd ustalił, że faktycznie odwołujący się zachorował na ostre zapalenie zatok, już wcześniej, na trzy dni przed wizytą lekarską czyli od 29 sierpnia 2017 roku i od tego dnia był już niezdolny do pracy z powodu tej choroby. Oznacza to więc, że do dnia 28 sierpnia 2017 roku był on niezdolny do pracy z powodu rany ręki, zaś od dnia 29 sierpnia 2017 roku był już niezdolny do pracy z powodu ostrego zapalenia zatok. Tym samym jego niezdolność do pracy trwała nieprzerwanie od dnia 4 marca 2017 roku do dnia 31 października 2017 roku. Wobec braku przerwy w tej niezdolności do pracy zarówno okres zwolnienia lekarskiego od 4 marca 2017 roku do 28 sierpnia 2017 roku, jak i okres zwolnienia lekarskiego od 31 sierpnia 2017 roku do 31 października 2017 roku powinny zostać zaliczone do jednego okresu zasiłkowego.

Okres zasiłkowy wynosił 182 dni, wobec czego należy uznać, że został on wyczerpany przez odwołującego się dnia 3 września 2017 roku. Tym samym odwołujący się utracił prawo do zasiłku chorobowego w okresie od dnia 4 września 2017 roku, zaskarżona decyzja ZUS jest więc zgodna z prawem, a odwołanie należało oddalić.

(...)